

Nettoudbytte, men paahyde, at deres Salgsværdi altid skal bestemmes ved Skøn. Man har ikke kunnet slutte sig hertil, og har navnlig fundet det urigtigt, at der i de hyppige Tilfælde, at Varerne paa Grund af Bestadigelsen ere solgte i en Mellemhavn, ikke skal tages noget Hensyn til det virkelige Netto-provenu, men at de ikke længere eksisterende Varer, hvis Skade Skønsmændene altsaa ikke kunne se, skulle vurderes paa Bestemmelsesstedet ved Skibets Ankomst.

Det er en Selvfølge, at det kun er det Tab, det almindelige Havari har medført, der skal optages til Godtgørelse i Havari-beregningen, og at Tab og Skade, der skrives sig fra andre Begivenheder, maa holdes ude af Erstatningsberegningen. En Genstand, der alt var bestadiget, da den opoffredes, skal kun erstattes med dens Værdi i den bestadigede Tilstand, og den Omstændighed, at der senere uafhængigt af Groshavariet tilstøder en ved Opoffrelsen bestadiget Genstand en yderligere Bestadigelse, maa blive uden Indflydelse paa Erstatningens Ansættelse. Den Maade, hvorpaa denne imidlertid foregaar efter de i §§ 200 og 201 givne Regler, ifølge hvilke man gaar ud fra Varernes Værdi i ubestadiget Stand og fra den Tilstand, i hvilken de bestadigede Varer faktisk befandt sig ved Realisationen eller Vurderingen, gør det nødvendigt for Godsets Vedkommende at paahyde Afdrag i de efter disse Paragraffer udsundne Summer, naar Tabet ved Opoffrelsen konkurrerer med Tab, der er uafhængigt af det almindelige Havari. Efter den Maade, hvorpaa Skaden paa Skibet ifølge § 196 navnlig 1ste og 2det Membrum bestemmes til Erstatning, bliver der ikke Anvendelse for noget særligt Raad som det i § 202 indeholdte, der altsaa kun gælder Godset.

Den i § 203 1ste Led givne Regel er anset for nødvendig og lignende Hensyn, som have motiveret Bestemmelsen i § 190 Nr. 1. Bestemmelsen i Paragraffens 2det Led er grundet paa nærliggende Billighedshensyn, der ogsaa have motiveret Bestemmelsen i § 212 Nr. 2 og 3.

§ 204, der fastsætter, hvorledes Fragten af det ved et almindeligt Havari tabte eller i Nædhavn til Dækning af Havariomkostninger solgte Gods bliver at godtgøre, afviger kun i Formen fra de tilsvarende Bestemmelser i Konventionens § 218 Nr. 4, norske Lovs § 69 Nr. 11, svenske Lovs § 143 Nr. 8 og tydske Lovs § 717. Den i Paragraffen givne Regel medfører selvsølgelig, at den tabte Fragt kun godtgøres efter Reglerne om Afstandsfragt, naar Skibet ikke naar Bestem-

melsesstedet, og der af det beholdne Gods kun bliver at betale Fragt efter den sejlede Distance (jfr. Reglerne i Forslagets § 160 og fg.) At der fra Beløbet af den tabte Fragt bliver at drage saadanne Omkostninger, som havde maattet udredes af Fragten, men som nu bespares, er ligeledes en Selvfølge. Forsaavidt Forslaget ligesom Konventionen og de ovenfor citerede Love (jfr. ogsaa York & Antw rules 2.) kun omtaler de Tilfælde, i hvilke Fragttabet er en Følge af, at Ladning er bleven opoffret, maa det bemærkes, at der vel ogsaa udenfor disse Tilfælde vil kunne forekomme Fragttab, der efter Reglen i § 187 jfr. § 188 Nr. 11 maatte blive at henføre til Groshavari, men at disse Tilfælde ville være overordentlig sjældne og, naar de skulde forekomme, let ville ordnes efter de i § 204 udtalte Grundsatninger. Som et Eksempel skal nævnes det Fragttab, der maatte opstaa derved, at Rejsen som Følge af en frivillig Landsætning, der i Henhold til § 188 Nr. 5 blev anerkendt som en Groshavarihandling, endte saaledes, at der ifkun blev at betale Afstandsfragt af Ladningen. Det Tab, Landsætningen har paaført Rederen, omfatter da tillige et Fragttab, der dog i Reglen langt fra vil kunne sættes til Differensen mellem den fulde betingede Fragt og Afstandsfragten, idet de Omkostninger, der ville være at fradrage, navnlig Hyre og Kostpenge for den ikke fuldførte Del af Rejsen, ville være forholdsvis betydelige.

§ 205. Det er allerede tidligere i de Bemærkninger, der ere knyttede til Lovforslagets §§ 187—193 udtalt, at det er et almindeligt Princip, at hvad der har været Genstand for Opoffrelsen ikke derved kan være blevet heldigere stillet end det, der er søgt frelst ved Opoffrelsen, og at det opoffrede, repræsenteret ved Fordringen paa Erstatning, fremdeles er delagtig i senere Farer og Ulykker. En af Konsekvenserne af dette Princip er udtalt i § 205, der formentlig har sin naturlige Plads i Materien om Erstatningens Beregning. Som Eksempler paa Reglens Anvendelse skulle anføres: En Ladningsejer, hvis Varer ere bestadigede ved almindeligt Havari, faar ingen Erstatning, naar Varerne senere forgaa ved partikulært Havari, eller naar et saadant senere tilføjer alle Varerne ombord en Bestadigelse, i hvilken den Skade, det almindelige Havari havde medført, forsvinder. Naar det maa anses givet, at overbordfaste Varer vilde være blevne bestadigede ved et senere partikulært Havari, hvis de vare forblevne ombord, idet dette f. Eks. har medført en